

LA CRÒNICA

Rosa Peroy

Rufián i Calvís: seny i rauxa 2.0

Gabriel Rufián va venir ahir a les terres de Lleida per participar en un berenar popular a les Borges, on l'acompanyava Antonio Salazar, el representant de la comunitat gitana, en un acte de l'ANC per convèncer indecisos. Abans, però, Calvís i Rufián, o viceversa, havien quedat per dinar plegats. Encara no es coneixien personalment. Calvís, balaguerí –i borgenc d'adopció– és responsable dels dissenys amb els quals l'ANC ha popularitzat el procés –el darrer, la imatge multicolor de la Meridiana per l'11 de setembre– és nervi pur. Espera Rufián, que ve de Barcelona amb retard, a l'entrada del restaurant.

Quan finalment arriba i enriallat surt del cotxe, Calvís s'agenolla als peus del de Santa Coloma i, amb els braços enlaire, crida: "El meu heroi!". L'altre l'imita immediatament i fa com si besés la terra ponentina que acaba de trepitjar. Riuen i es miren, encantats de, literalment, conèixer-se. Finalment, es fan una abraçada sincera i masculina.

Durant el dinar, on tots dos demanen macarrons i pollastre –"menú infantil", com fa notar Rufián– la conversa dona per a molt. Parlen de les xarxes, de política, de mitjans, de filies i fòbies. Escoltant-los –Calvís amb accent de la plana, Rufián amb perfectes neures– hom no pot deixar de preguntar-se com dues persones amb orígens, formació i trajectòries tan diferents poden compartir una visió del món tan semblant.

Ràpids de ment i plenament conscients que ocupen un lloc destacat en el procés, Calvís pregunta, interroga, se'n riu, es posa seriós i opina. Té dubtes, no li sap greu reconèixer-los i li agrada aprendre. I Rufián? Rufián respon,

Gabriel Rufián i Jordi Calvís en la seua trobada d'ahir a Lleida ■ R.P.

contesta, se'n riu, es posa seriós i opina. Té dubtes i els reconeix i li encanta aprendre.

En el darrer número del *Som Garrigues* Calvís va publicar una tireta en què dos treballadors, metafòrics representants de les dues forces polítiques del sí, es miren uns plànols: construeixen la Catalunya independent. Malgrat les diferències de criteri, un acaba dient: "Ens abracem?"; i l'altre li contesta: "Estigues per la feina."

Twitter és el fil conductor de bona part de la conversa. Els seus perfils, les piulades estripades de Calvís, els seus dibuixos imaginatius i les frases en castellà plenes de contingut i exquidament re-

dactades de Rufián els han convertit en fenòmens mediàtics. Tenen molts seguidors, sovint compartits. Tots dos consideren que Twitter no és lloc de debat i que moltes de les discussions que s'hi

Expressar dubtes és sa, no ho viurem mai més això; però hem d'anar per feina, sense por

enceten acaben malament. "És que no pots argumentar, es tendeix a la desqualificació", diu el de Borges. "I quan et bloquegen i et continuen ofenent és que no en-

tenen les normes bàsiques de la comunicació"; hi afegeix Rufián, que és conscient que expressar-se políticament té riscs. "Però sabeu què em passa? Que fer-los en castellà ja és un missatge per ells mateixos i pels que ens volen vendre la moto que aquí hi ha conflicte amb la llengua". "Entenc que hi hagi debat per les pensions i per altres temes, vivim una etapa històrica sense precedents, però el conflicte de la llengua és ridícul." "Expressar dubtes és sa, no ho viurem mai més això. I ho hem de viure sense por", recalca Calvís. Rufián es posa seriós: "Quan algú em mostra agraïment perquè he expressat el que pen-

sava, em compensa de tots els maldecaps". I puntualitza: "Em diuen que represento l'àrea metropolitana, com si aquesta zona tingués pensament únic!".

Cert; aquests dos homes joves, als quals només separen cinc anys, són la prova fefaent que el vell estereotip del fill d'immigrants i el del català de la terra és fals. El col·lectiu Súmate ja n'és una evidència. La creativitat i intel·ligència còmplice de Calvís i Rufián, una altra. I ni l'un és tan arrauat ni l'altre, tan assenyat, per sort. Barreges pures. Dos punters. Que s'abracen com en el dibuix, sí. I que van per feina, sense por.